

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/17/2020
Identifikačné číslo spisu: 6917211607
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6917211607.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Roman Nadok - NRM s miestom podnikania Teplý Vrch 35, 980 23 Teplý Vrch, zast. Advokátska kancelária SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 826 791 proti žalovanému: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Kraskovo, so sídlom 980 26 Kraskovo, IČO 31 934 161, zast. Advokátska kancelária GABE - Banská Bystrica, s. r. o. so sídlom Profesora Sáru 3873/44, Banská Bystrica, IČO: 36 855 936 o zaplatenie náhrady škody v sume 51.646,50 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. októbra 2018, č. k. 43Cob/73/2018-251, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rimavská Sobota napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a uložil mu povinnosť zaplatiť žalovanému plnú náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou zo dňa 27.10.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 113.622,30 Eur spolu s 9,05 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 21.12.2015 do zaplatenia titulom nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku, ktorý mal žalobcovi vzniknúť za obdobie rokov 2006 až do súčasnosti tým, že žalovaný ako prenajímateľ nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z nájomnej zmluvy č. 042/06 uzavretej dňa 02.01.2006 odovzdať žalobcovi ako nájomcovi do užívania predmet nájmu - poľnohospodárske pozemky spolu vo výmere 44,91 ha. Výšku ušlého zisku žalobca určil sumou 230,- Eur na hektár pôdy, t. j. spolu 10.329,30 Eur za rok, čo odvodil od výšky dotácií, ktoré sú žalobcovi vyplácané zo strany Pôdohospodárskej platobnej agentúry za pôdu, ktorú má žalobca prenajatú od iných subjektov. Následne žalobca vzal späť žalobu v časti rozsahu náhrady škody uplatnenej za obdobie rokov 2006 až 2012 v sume 61.975,80 Eur, a to ešte pred doručením žaloby žalovanému. Žalobca trval na zaplatení sumy

51.646,50 Eur s 9,05 % ročným úrokom z omeškania z uvednej sumy od 21.12.2015. Žalovaný navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. Namietal, že nájomná zmluva č. 042/06 predložená žalobcom nebola platne uzavretá, keďže nie je opatrená podpisom zborového farára a zborového dozorcú, ktorí boli oprávnení konať v mene žalovaného jedine spoločným konaním. Žalovaný túto zmluvu ani neevduje. Súd prvej inštancie poukázal na úpravu § 14 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z. z. podľa ktorého nájomná zmluva týkajúca sa prenájmu pozemkov musela mať obligatórnu písomnú formu, pričom písomný právny úkon s poukazom na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno považovať za platný, ak je podpísaný konajúcou osobou. Zmluva č. 042/06 nebola zo strany žalovaného ako prenajímateľa podpísaná zborovým predsedníctvom, t. j. zborovým farárom a zborovým dozorcú, čo zakladá v zmysle § 40 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka absolútnu neplatnosť právneho úkonu, nakoľko v tomto prípade bola písomná forma právneho úkonu zo zákona obligatórna. Nejde o prípad tzv. relatívnej neplatnosti podľa § 40a Občianskeho zákonníka ako to tvrdil žalobca. Platné uzavretie nájomnej zmluvy nie je možné podľa súdu prvej inštancie vyvodit' ani z predloženého Dodatku č. 2 zo dňa 06.08.2007 k zmluve. Podľa súdu prvej inštancie z listinných dôkazov predložených žalobcom bezpečne vyplynul záver o neplatnosti nájomnej zmluvy, preto nemôžu byť splnené podmienky vzniku nároku na náhradu akejkoľvek škody vzniknutej porušením tejto zmluvy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná v celom rozsahu nedôvodne, a preto ju zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zo dňa 25.10.2018 č. k. 43Cob/73/2018-251 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správnej potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

3. Odvolací súd sa po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie s týmto ako vecne správnym, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. stotožnil v celom rozsahu, ako aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nedošlo k platnému uzavretiu písomnej nájomnej zmluvy č. 042/06 zo dňa 2.1.2006, ktorú žalobca v konaní predložil a z ktorej odvodzoval svoj nárok na náhradu škody s tvrdením, že žalovaný povinnosti z tejto nájomnej zmluvy porušil. Zmluva nebola platne uzavretá z dôvodu, že za žalovaného ju nepodpísali osoby, oprávnené konať za žalovaného. Posúdenie toho, či k prejavu vôle právnickej osoby došlo zákonom predpokladaným spôsobom konania štatutárov (t. j. osôb oprávnených konať za právnickú osobu) nie je otázkou výkladu prejavu vôle. Ide o posúdenie toho, či vôbec došlo k právnemu úkonu v predmetnej veci, teda o posúdenie, či bola vôbec uzavretá vyššie uvedená písomná zmluva predložená žalobcom. Žalobca správne namietal, že pokiaľ ide o výklad právnych úkonov, prioritu má výklad, ktorý zakladá platnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý zakladá neplatnosť zmluvy, ak sú možné oba výklady a to najmä v obchodnoprávných vzťahoch. Ako však už bolo uvedené, otázka náležitosti konania štatutárov za právnickú osobu nie je otázkou výkladu prejavu vôle. Navyše, v tomto prípade nejde o obchodno-právny vzťah a v konaní nebola preukázaná vôľa oboch zmluvných strán zmluvu uzavrieť. Odvolací súd považoval za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý pre posúdenie otázky, či sa právny vzťah medzi stranami sporu riadi Obchodným zákonníkom alebo Občianskym zákonníkom vychádzal z úpravy § 261 Obchodného zákonníka účinného k 02.01.2006, kedy mala podľa žalobcu byť uzavretá zmluva, z ktorej žalobca odvodzoval svoj nárok. Aplikácia súčasnej právnej úpravy Obchodného zákonníka na posúdenie vzniku právneho vzťahu by viedla k neprípustnej priamej retroaktivite. Z uvedeného dôvodu je preto právne irelevantné posúdenie rozsahu peňažných prostriedkov poskytnutých žalovanému zo štátneho rozpočtu. Súd prvej inštancie pri posudzovaní platnosti zmluvy nemal preto dôvod prihliadať na rozlišovanie absolútnej a relatívnej neplatnosti právnych úkonov v zmysle úpravy § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zmluva o nájme pozemkov na poľnohospodárske účely v zmysle § 14 ods. 1 Zák. č. 504/2003 Z. z. musela byť uzavretá písomne. Nedodržaním zákonom ustanovenej formy právneho úkonu bola spôsobená v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka jeho absolútna neplatnosť, ktorá nastala priamo zo zákona. Z absolútne neplatného právneho úkonu nenastanú právne následky, súd na ňu prihliada ex-offo. Právo dovolať sa absolútnej neplatnosti nepodlieha premlčaniu. V ostatnom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a ďalej tým, že je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), alebo ktorá bola odvolacím súdom rozhodovaná rozdielne (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

5. Dovolateľ namieta, že oba konajúce súdy vyhodnotili svojvoľne tú skutočnosť, či je zmluva platná, alebo nie. Súd prvej inštancie sa síce odvoláva v bode 30 svojho rozhodnutia na ustanovenie § 1 ods. 3 cirkevného nariadenia č. 7/98, avšak celkom svojvoľne vyhodnotil, že zmluva je neplatná, hoci predmetné ustanovenie hovorí o neúčinnosti. Žalobcovi nie je zrejmé akou úvahou dospel súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd k záveru, že zmluva je neplatná, keď má byť podľa predmetného zákona neúčinná. Vzhľadom na uvedené považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu za zmätočné.

6. Za nesprávny tiež považuje záver okresného a krajského súdu, ktorý posúdili, že zmluva nebola platne uzavretá z dôvodu, že za žalovaného ju nepodpisali osoby, oprávnené konať za žalovaného. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR MCdo/76/2002, kde podľa názoru žalobcu sa týmto názorom súdy pri riešení danej otázky odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v uvedenom rozsudku. „Predstavenstvo je štatutárnym orgánom spoločnosti, ktorý riadi činnosť spoločnosti a koná v jej mene. V zmysle § 191 ods. 2 Obchodného zákonníka obmedzenie tohto práva predstavenstva stanovami spoločnosti nie je účinné voči tretím osobám. V danom prípade to znamenalo, že keď aj predstavenstvo akciovej spoločnosti riadne uzavrelo zmluvy o prevode nehnuteľnosti bez súhlasu valného zhromaždenia, nebolo možné povedať, že tieto zmluvy sú z tohto dôvodu neplatné. V prípade, že by akciová spoločnosť mala námietky voči tomuto kroku a došla by k záveru, že týmto jej bola spôsobená škoda, zakladá to len vnútorný vzťah medzi predstavenstvom a spoločnosťou. Podľa § 66 ods. 2 Obchodného zákonníka by mohla žalovať len náhradu škody, ak by pre ňu boli splnené aj ostatné hmotnoprávne predpoklady“. Podľa názoru dovolateľa nájomná zmluva č. 042/06 vyjadruje vôľu oboch zmluvných strán a tieto sa ňou niekoľko rokov riadili. Riadil sa ňou žalobca, keď uhrádzal dohodnuté nájomné a daň z nehnuteľnosti, riadil sa ňou aj žalovaný, keď si zaplatené nájomné ponechal. Príloha č. 2 nájomnej zmluvy č. 042/06 zo dňa 06.08.2007 bola predložená do konania zo strany žalovaného ako príloha nájomnej zmluvy bez číselného označenia. Táto príloha obsahuje všetky náležitosti nájomnej zmluvy a aj podpisy oboch „štatutárov“ žalovaného.

7. Ďalej dovolateľ poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/205/2008, podľa ktorého povinnosťou súdu vo všeobecnosti je z úradnej povinnosti, bez ohľadu na tvrdenia účastníkov konania skúmať splnenie zákonných ustanovení, ich prejavu vôle obsiahnutej v prípadnej spornej zmluve a obsah právneho úkonu interpretovať v zmysle § 35 Občianskeho zákonníka. Má za to, že pokiaľ súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd mali za to, že nájomná zmluva č. 042/06 vrátane jej prílohy č. 2 je absolútne neplatná, mal ex offo prihliadať na zmluvu ako na celok, vrátane príloh k nej a aj tieto prílohy posúdiť podľa ich obsahu. V takom prípade by nemohol dospieť k záveru, že nájomná zmluva je absolútne neplatná.

8. V ďalšom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.5.2006, sp. zn. 26Cdo/1789/2005, podľa ktorého základným princípom výkladu zmlúv je taký výklad, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý zakladá jej neplatnosť.

9. Ďalej žalobca poukazuje na rozhodnutie Vrchného súdu ČR v Prahe zo dňa 29.04.2004 sp. zn. 9Cmo/559/2003, ktoré posúdilo dôsledky nedodržania stanoveného spôsobu konania štatutárneho orgánu z hľadiska ust. § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka a dospelo k záveru o relatívnej neplatnosti právneho úkonu z tohto dôvodu.

10. Poukázal ďalej na Rozsudok NS ČR zo dňa 21.12.2005, sp. zn. 29Obo/ 937/2003, podľa ktorého vo všeobecnosti platí, že prílohy a dodatky ak majú byť súčasťou listín majú byť stranami podpísané, pokiaľ sú nimi vydané a majú tvoriť so základnou hlavnou listinou jeden nedeliteľný celok. Z uvedeného tiež vyplýva, že ak prílohy, ktoré tvoria súčasť písomne uzavretej zmluvy a ktoré účastníci podpísali a na ktoré zmluva odkazuje čo do svojho predmetu, nie sú podpísané, nespôsobuje to samo o sebe neplatnosť zmluvy.

11. Dovolateľ poukazuje na fakt, že na Prílohe č. 2 zo dňa 06.08.2007 sú uvedené dva podpisy, a to podpis p. U. a p. M.. Dovolateľ uvádza, že pokiaľ listina obsahuje zmluvu a dodatok k tejto zmluve, pričom podpísaný je len zmluvou pripojený dodatok, časť judikatúry sa prikláňa k názoru, že podpisy sa vzťahujú na celý predchádzajúci text, teda ako na dodatok, tak aj na samotnú zmluvu. Ďalej dovolateľ v dovolaní uvádza, že sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že právny vzťah medzi stranami sporu sa riadi Občianskym zákonníkom. Zdôrazňuje, že záväzkový vzťah, ktorý vznikne na základe protiprávneho konania je záväzkovým vzťahom, ktorý vznikne so zákona. Zodpovednostný záväzkový právny vzťah je samostatným právnym dôvodom vzniku záväzku a pretože ide o mimozmluvnú zodpovednosť nie je podmienkou jej vzniku existencia zmluvného vzťahu medzi škodcom a poškodeným. Podstatou záväzkového právného vzťahu, ktorý vznikne na základe zákona, je to, že v dôsledku určitého správania sa účastníkov vznikne nový záväzkový vzťah priamo na základe zákona.

12. V závere dovolania dovolateľ poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR 1MOBdoV/15/2006, v zmysle ktorého „táto úprava konania štatutárneho orgánu v mene spoločnosti má za následok, že právne úkony smerujúce navonok spoločnosti, nevyžadujúce obligatórne písomnú formu, resp. ich písomná forma nebola stranami dohodnutá môžu robiť členovia predstavenstva samostatne. Pri právnom úkone vyžadujúcom právnu formu, ktorý zakladá práva a povinnosti spoločnosti voči tretím osobám, musia však navonok robiť právne úkony v mene spoločnosti dvaja členovia predstavenstva. a to predseda predstavenstva a ďalší člen predstavenstva, resp. v neprítomnosti predsedu predstavenstva dvaja členovia predstavenstva. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať list žalovaného z 12. júna 2002 za uznanie dlhu, resp. je neplatným právnym úkonom, keďže zákon preň vyžaduje písomnú formu a v zmysle úpravy konania v mene spoločnosti žalovaného, rozdielnej od ustanovenia § 191 ods. 1 Obchodného zákonníka písomné právne úkony sú povinné v mene spoločnosti robiť súčasne dvaja členovia predstavenstva, tento právny úkon dvaja členovia predstavenstva neurobili čomu nasvedčuje, že podpis druhého člena predstavenstva na uvedenom doklade absentuje“.

13. S ohľadom na vyššie uvedené má žalobca za to, že otázka platnosti právnych úkonov v mene právnickej osoby smerom navonok, voči tretím osobám, je rozhodovaná rozdielne. Z týchto dôvodov navrhuje dovolaciemu súdu napadnutý Rozsudok zrušiť a priznať žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania.

14. K dovolaniu žalobcu sa písomne dňa 18.2.2019 vyjadril žalovaný. K prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. uvádza, že z obsahu uvedených skutočností, ktorými žalobca odôvodňuje prípustnosť dovolania, však nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by čo len teoreticky mohli založiť prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia a to z dôvodu, že ich obsahom nie je procesná nesprávnosť, t. j. nesprávny procesný postup konajúceho súdu, ale ich obsahom je nesúhlas s právnym posúdením veci zo strany súdu (neplatnosť vs. neúčinnosť zmluvy, nevysvetlenie, čo sa rozumie právnym dokladom, a či sa právnym dokladom rozumie aj zmluva). V tejto súvislosti poukázal na právne závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 6.3.2017, sp. zn. 3Cdo/26/2017, podľa ktorého nedostatočne zistený skutkový stav, alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. K prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. žalovaný uvádza, že žalobca v podanom dovolaní nekonkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju vyriešil odvolací súd, žiadnym spôsobom nevysvetlil v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neuviedol, ako mala byť otázka správne riešená. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo dňa 6.3.2017. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. MCdo/76/2002 odvolací súd sa nemohol odchýliť od uvedeného rozhodnutia, a to už len z toho dôvodu, že uvedené rozhodnutie žiadnym spôsobom nerieši predmet sporu a týka sa výlučne akciovej spoločnosti, kde žalovaný nepochybne nemá formu akciovej spoločnosti a tiež sa týka ustanovenia § 191 Obchodného zákonníka, ktorý hovorí o tom, že obmedzenie práva predstavenstva stanovami spoločnosti nie je účinné voči tretím osobám. Uvedená otázka nebola predmetom dotknutého súdneho konania. Ďalej žalobca bez bližšieho zdôvodnenia poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/205/2008, ktoré rieši výklad obsahu právneho úkonu. Žalovaný má za to, že predmetom sporu nebola spornosť výkladu obsahu zmluvy, ale tá zásadná skutočnosť, či zmluva vôbec platne vznikla. Otázka platnosti právneho úkonu nie je otázkou výkladu obsahu inak platne uzatvorenej zmluvy. V ostatnom žalobca poukazuje opätovne na svoje právne názory a stanoviská, ktoré prezentoval v doterajšom priebehu súdneho konania a vytýka konajúcemu súdu nesprávne právne posúdenie veci. Žalobca taktiež poukazuje bez bližšieho zdôvodnenia na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 26Cdo/1789/2005, 29Odo/937/2003, 25Cdo/1817/2004, ako aj na rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 9Cmo/559/2003 a 5Cmo/318/1997. Bez ohľadu na obsah uvedených rozhodnutí NS ČR a Vrchného súdu v Prahe, a bez ohľadu na skutočnosť, či a v akom rozsahu sa týkajú predmetu sporu, uvedenými rozhodnutiami nie je možné odôvodňovať prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. a písm. a) C. s. p., a to už len z toho dôvodu, že nejde o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu NS SR, ale ide o rozhodnutia súdov Českej republiky.

16. K prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p. žalovaný uvádza, že žalobca bez bližšieho zdôvodnenia poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 1MObdV/15/2006 a len konštatuje, že s ohľadom na uvedené uznesenie je otázka platnosti právnych úkonov v mene právnickej osoby smerom navonok voči tretím osobám rozhodovaná rozdielne. Žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval túto otázku, neuviedol, ako ju vyriešil odvolací súd, a neuviedol rozhodnutia NS SR, t. j. minimálne jedno rozhodnutie, majúce konkrétny názor a minimálne jedno rozhodnutie, ktoré o tej istej otázke rozhodlo protichodne a neuviedol, ktoré z takýchto protichodných rozhodnutí považuje žalobca za správne.

17. Z týchto dôvodov navrhuje dovolaciemu súdu, aby odmietol dovolanie žalobcu, a to z dôvodu jeho neprípustnosti a aby zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ustanovenie § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ustanovenie § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až 435 C. s. p.

19. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

20. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon vyslovene neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do vylúčenej právomoci dovolacieho súdu.

21. Podľa ustanovenia § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodol vylúčený sudca, alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

24. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť závažnosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata* nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti, to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

25. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

26. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada (ods. 2).

27. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

28. Dovolanie v civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť po a/ náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení, b/ riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry.

29. Dlhodobo je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok naplnenia princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomášovič a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár ChBeck : Praha, 2016, str. 1346).

30. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ustanovenie § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (Porovnaj ustanovenie § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie

vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. je (procesnou), povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania, a v dovolaní náležite vymedzí dovolací dôvod (ustanovenie § 420 C. s. p. v spojení s ustanovením § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

31. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodil v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

32. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný, nakoľko z obsahu rozhodnutia nevyplýva ako dospel k záveru, že zmluva je neplatná, keď má byť podľa predmetného zákona (§ 1 ods. 3 Cirkevného nariadenia č. 7/98) neúčinná. Oba konajúce súdy, t. j. súd prvej inštancie, ako i odvolací súd vyhodnotili svojvoľne tú skutočnosť, či je zmluva platná, alebo nie. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie zásadných tvrdení žalobcu v priebehu konania predstavuje podľa jeho názoru vážne porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

33. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde, a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou SR.

34. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov, a iných orgánov Slovenskej republiky.

35. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecných záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

36. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť, alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba

samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

37. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v Civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie) úlohou ktorej je vysvetliť dôvody so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

38. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za vadu konania, ktorou mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. považuje to, že súdy podľa dovolateľa dostatočne nevysvetlili, akou úvahou dospeli k záveru, že zmluva je neplatná a nie neúčinná. Odôvodnenie napadnutých rozsudkov z uvedeného dôvodu považuje za nepresvedčivé, a zmätočné.

39. Uvedenými námietkami, vzťahujúcimi sa k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu dovolateľ zjavne vyjadril svoj nesúhlas s výsledkom sporu, skutkovým a právnym posúdením veci. To, že súdy nižších inštancií nepostupovali, resp. nerozhodli podľa predstáv dovolateľa, však nepredstavuje vadu konania a dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) C. s. p. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ vytkol súdu prvej inštancie, ako i odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci. Samotným právnym posúdením veci však nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, lebo právnym posúdením veci sa neodníma možnosť uplatnenia jej procesných práv. Dovolateľ pritom námietky voči právnemu posúdeniu veci subsumoval pod námietky zmätočnosti procesného postupu oboch dotknutých súdov, avšak nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa vymedzeného dovolacieho dôvodu v ust. § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá.

40. O tom či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p. rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

41. Súčasná judikatúra Najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne, nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú, ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch, alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku, a ktorý judikát, stanovisko, alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodoval by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez skonkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu, ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesno-právných a hmotno-právných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie, alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených, posudzovať, či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nie len (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

42. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na

nesprávnom právnom posúdení veci (ustanovenie § 432 ods.1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré podkladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladali tieto ustanovenia.

43. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ vysvetliť (a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu SR doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

44. Podľa názoru dovolacieho súdu žalobca v podanom dovolaní nekonkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju vyriešil odvolací súd, žiadnym spôsobom tiež nevysvetlil, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neuviedol ako mala byť otázka správne riešená. Žalobca v podanom dovolaní poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo/76/2002, pričom dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa od uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nemohol odchýliť a to z dôvodu, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nerieši predmet sporu, keď uvedené rozhodnutie sa týka výlučne akciovej spoločnosti a obmedzenia práv predstavenstva spoločnosti, čo nie je predmetom tohto sporu. Pokiaľ žalobca bez bližšieho zdôvodnenia poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2008, dovolací súd uvádza, že predmetné rozhodnutie rieši výklad obsahu právneho úkonu. Výklad obsahu zmluvy však nebol predmetom tohto sporu. Súd prvej inštancie, ako i odvolací súd v danom prípade posudzovali zmluvy, od ktorej žalobca odvíjal svoje nároky z hľadiska jej platnosti a dospeli k záveru, že otázka náležitosti konania štatutárov za právnickú osobu nie je otázkou výkladu prejavu vôle.

45. Pokiaľ žalobca v podanom dovolaní bez bližšieho zdôvodnenia poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/1789/2005, 29Odo/937/2003, 25Cdo/1817/2004, ako aj na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 9Cmo/559/2003 a 5Cmo/318/1997, nejedná sa o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, t. j. Najvyššieho súdu SR, ale ide o rozhodnutia súdov Českej republiky, čo v danom prípade nie je možné pripustiť, ani akceptovať ako odklon od ustálenej rozhodovacej praxe podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

46. K prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. dovolací súd uvádza, že žalobca síce poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MOBdoV/15/2006, v ktorom citoval časť uvedeného uznesenia, avšak žiadnym spôsobom nešpecifikoval túto otázku, neuviedol ako ju vyriešil odvolací súd a neuviedol rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, minimálne jedno, ktoré o tej istej otázke rozhodlo protichodne a neuviedol ktoré z takýchto protichodných rozhodnutí považuje žalobca za správne.

47. Ak teda dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., je jeho povinnosťou a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, b/ uviesť ako ju riešil, c/ označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne.

48. Dovolateľ je povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil, alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (aj v tejto súvislosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017). Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu, alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní veci ale

významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

49. Dovolací súd si zároveň plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi, ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru, nie len obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého, ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod.

50. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalobcom nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

51. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pričom dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

52. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.).

53. Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

55. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.